

andring i hele Danmarks forfatningsmæssige Stilling. Medens tidligere den eneældige Konge var i Besiddelse af hele Magten, baade den verdslige og den geistlige fuldtid, saa indtraadte der ved Grundloven den væsentlige Forandring, at Magtens Lyngdepunkt blev forlagt fra den eneældige Konge til Folket selv igjennem dets laarne Repræsentanter. Man søgte imidlertid dengang at gjøre denne Overgang saa let og saa lidet anfødelig for Kongemagten som muligt, og derfor havde man ikke Noget imod at beholde de gamle Former, naar man kun med Hensyn til Magtspørgsmaalet fik Lov til at gjøre, som man vilde. Dette er, mine Herrer, Grunden til, at Regjeringen den Dag idag i sine skriftlige Henvendelser til Rigsdagen og til Borgerne i Samfundet benytter sig af et Sprog, der vel var paa sin Plads i Enevældens Dage, men nu er aldeles forkasteligt, ja næsten latterligt, fordi det staar i fuldstændig Strid med Forudsætningerne for en fri konstitutionel Forfatning. Jeg skal saaledes tillade mig at henlede det ærede Things Opmærksomhed paa det saakaldte aabne Brev, der for ikke længe siden var udstedt for at minde Rigsdagsmændene om deres Pligter, Noget, som man i og for sig skulde tro ikke var ganske nødvendigt, og jeg tror, at ærede Medlemmer ville erkjende, at dette aabne Brev er skrevet paa en Maade, der ikke er ganske tidssvarende. Dette aabne Brev begynder med „Vi Christian den 9de, af Guds Naade Konge til Danmark, de Benders og Gothers, Hertug til Slesvig, Holsten, Stormarn, Ditmarsken, Lauenborg og Oldenborg“. Jeg kunde ønske at vide, hvad Meningen i Grunden er med hele denne lange Remse. Jeg gad vide, om den ærede Consejlspræsident, naar han paa Samlingens første Dag træder frem foran Thronstolen med dette aabne Brev i Haanden, ikke i sit Hjertes inderste Dyb føler en vis Undseelse ved i fuldt Alvor at skulle fremfige en saadan Titulatur, der, som bekendt, er fuldstændig i Uoverensstemmelse med Sandheden. Jeg vil tillade mig ganske kortelig at dvæle ved dette Brevs Indhold. Der staar saaledes først „af Guds Naade“, og jeg finder, at dette Udtryk er ikke ganske paa sin Plads

Formanden (Krabbe): Jeg skal tillade mig her at indskyde en Bemærkning. Det kan ikke undgaas ved Finantslovens 1ste Behandling, at mange Sager, som ikke just ere klædte i Bevillingsform, blive berørte her, dels af Hensyn til den Betydning, de kunne have for enkelte Bevillingsspørgsmaal, dels af Hensyn til dette Things Stil-

ling i Bevillingsspørgsmaal overhovedet derfor Regjeringen; men dermed er det dog ikke givet, at et hvilketkomhelst Spørgsmaal, som kan have nogen offentlig Betydning, her kan berøres, og de Spørgsmaal, som det ærede Medlem her fremdrager, forekomme mig ikke alene at være for specielle — derfor kunde de, naar ibrigt Forudsætningerne vare tilstede, nok drages frem — men at have for liden Forbindelse med Finantsloven.

Wederfinch-Madsen: Jeg henfører mine Bemærkninger under Finantslovens § 12, hvor der er Tale om at bevilge en Million Kroner til Kongen. Det forekommer mig, at man da ved Finantslovens 1ste Behandling maa have Leilighed til tillige at kritisere den udøvende Myndigheds Stilling og Optræden, og jeg er af den Formening, at hvis man ikke her i Thinget kan faae Leilighed til at lade Sandheden flyde frit, saa veed jeg ikke, hvor det skulde være

Formanden (Krabbe): Det ærede Medlem har hørt min derfra afvigende Mening, og jeg haaber, at det ærede Medlem vil tage denne til Efterfølgelse.

Wederfinch-Madsen: Jeg vil tillade mig at spørge den høitærede Formand, om det ikke kan være mig tilladt kortelig at kritisere hele denne efter min Mening meningsløse Titulatur, som jo ikke er i Overensstemmelse med Sandheden

Formanden (Krabbe): Jeg haaber, at den Veiledning, jeg gav det ærede Medlem først, vil være tilstrækkelig tydelig til, at jeg ikke behøver at gjentage den. Jeg forlader mig paa, at det er det ærede Medlems oprigtige Hensigt at ville følge, hvad der er rigtigt, og hvad der i den Henseende meddeles ham af Formanden til Veiledning.

Wederfinch-Madsen: Jeg skal da ikke gaa videre paa denne Bane, men jeg vil kun bemærke, at det forekommer mig, at det vilde være overordentlig heldigt, om den høitærede Regjering maatte finde sig foranlediget til for Fremtiden at benytte sig af et Sprog, der vilde være mere værdigt end det, der hidtil er brugt i offentlige Dokumenter. Jeg ønsker tillige her at sige, at, naar jeg har udtalt mig saaledes, som jeg har gjort, saa var det ikke min Mening dermed at ville tilkjendegive nogenkomhelst Antipathi mod Kongedømmet overhovedet eller mod den nuregjørende Konge, hvis ædle, jævne og bramfri Karakter jeg skal være den Første til at an-